

Dati-mi un trup, voi muntilor

Poezia "**Dati-mi un trup, voi muntilor**" face parte din volumul "**Pasii profetului**" (1921) si da un suflu liric impetuos vitalismului expresionist, puterii launtrice dezlantuite de "strasnicul suflet" al poetului, care isi cere o materialitate pe masura, depasind, in propensiunea sa catre absolut, cu mult pe cea trecatoare, terestra: "Numai pe tine te am trecatorul meu trup,/ si totusi/ flori albe si rosii, eu nu-ti pun pe frunte si-n plete,/ caci lutul tau slab/ mi-e prea stramt pentru strasnicul suflet/ ce-1 port." Poetul nu cade in extazul laudei inutile pentru "lutul slab" al trupului uman, nu-i pune pe frunte coroana de "flori albe si rosii", in baza aceleiasi antinomii ireductibile intre alcatuirea fizica precara, efemera si o energie vitala desprinsa dintr-o dezlantuire dionisiaca, nietzscheana a fiintei.

Trupul nou, cel dorit cu frenezie, reprezinta o extensie cosmica a fiintei, intr-un strigat vital, biruitor, **der Schrei**-ul expresionist, izvorat din adancurile firii umane. intruparea combina elemente ale perenitatii, telurice si neptunice: "Dati-mi un trup,/ voi muntilor,/ marilor,/ dati-mi alt trup sa-mi descarc nebunia/ in plin!/ Pamantule larg, fii trunchiul meu,/ fii pieptul acestei naprasnice inimi,/ prefa-te-n lacasul furtunilor, cari ma strivesc,/ fii amfora eului meu indaratnic!" Proiectia enorma a eului liric transforma mersul poetului printre astri intr-un **dans cosmic**, dionisiac: "Prin cosmos/ auzi-s-ar atunci maretii mei pasi/ si-as apare navalnic si liber/ cum sunt,/ pamantule sfant." Omul cosmic dobandeste o maretie titanica, repetand intruparile mitologice ale unui panteism planetar si depasind conditia efemera " corpului muritor; prin iubire, extinsa la dimensiuni astrale, comuniunea cu universul e totala, figurata prin hiperbole si simboluri memorabile: "Cand as iubi,/ mi-as intinde spre cer toate marile/ ca niste vanjoase, salbatice brate fierbinti,/ spre cer/ sa-l cuprind, mijlocul sa-i frang,/ sa-i sarut sclipitoarele stele." Iubirea, sentiment de profunda contopire cu neptunicul si uranicul, reprezinta, pentru acest **homo cosmicus**, energia primara a universului.

Sentimentele antinomice ale acestui trup extins la dimensiuni cosmice au si potentialul unor scenarii terifiante: "Cand as uri,/ as zdrobi sub picioarele mele de stanca/ bieti sori/ calatori/ si poate-as zambi." Iubirea si ura, sentimente contrare, cu efecte sublime sau devastatoare, transfigureaza binele si raul ca dimensiuni antitetice ale oricarei geneze, poetul aparand, in proiectia sa expresionista, intr-o ipostaza demiurgica, repede infranta, in finalul poeziei, de realitatea fiintei efemere a omului: "Dar numai pe tine te am, trecatorul meu trup." Versul nud, fara extensii figurate, incepand cu o conjunctie adversativa, neinsemnata, care frange marele elan dionisiac, inchide brusc poezia, spatiul iluziilor celui care sufera la nesfarsit consecintele caderii ingerilor damnați, inchis in singuratatea trupului sau degradabil, lipsita de imortalitate.